

საქართველო
30/- 15
124

ნ. ს. სახიძვე

გ. 40 კ.
8

აპრილი 1933 წ.

პირველი

სა მოგაგვრათა ისინი:
— აბა, მიუფელე, ვცი!
და ამ ქახილზე უცბად
გამოვარდება მხეცი.

ახლა ფაშიზმი იმ თუ
ახრობს მუშათა მაისს,—
გვჯერა: თარაფი მისი
მერც კი მიალწვეს ბაისს.

მ ა ი ს ი

მკვდრების სოცსლდებიან

რამდენიმე დღით ადრე დაიწყებოდა ქალაქში საპირველმართო დღესასწაული.

მუშათა ორგანიზაციები ერთმანეთს ეჯიბრებოდნენ მუშათა სოლიდარობის დღის ბრწყინვალედ ჩატარებისათვის.

წინაღობით ქალაქი დაიწყებდა ფერის ცვლას. მომღერალი გუნდები და ორკესტრები ამზადებდნენ „ინტერნაციონალს“, „მარტელიონას“ და სხვა რევოლუციონური სიმღერებს. პოლიტიკური პარტიები ადგენდნენ ორატორთა სიებს.

ქალაქი იწყებდა ახალ ცხოვრებას. საპირველმართოთ ემზადებოდნენ მუშათა მტრებიც, — ბურჟუა-კაპიტალისტები, რომელთა ხელისუფლება ფეხზე დააყენებდა შიარადებულ ქალას: ჯარს, პოლიციას, უანდარმერიას.

დღესასწაული უსისხლოთ არ ტარდებოდა, მუშათა სისხლით იღებებოდა ამ ქალაქის ქუჩები...

თავზარდაცემული იყო ეს დღე მსოფლიო მუქთახორებისათვის.

ასე ტარდებოდა წინაღ საპირველმართო დღესასწაული. დღეს კი, დღეს სულ სხვა სურათს იძლევა ეს ქალაქი...

მას ჩვეულებრივი ფერი ახის. — სადღესასწაულო მზადება არ სწარმოებს.

თითქოს მუშათა კლასი მკვდარია, — თითქოს ის აღარ არსებობს... ქალაქს სიმშვიდე ეტყობა.

— თქვენო უდიდებულესობავ, ასეთი სიწყინარე ჩვენს ქვეყანას არ ახსოვს. ხვალინდელი დღის მოლოდინში ჩვენ ვუღვებთ გვისკდებოდა, არასდროს ძილი არ გვქონია. დღეს კი შენი ქვეყანა ბედნიერია, მუშადა ორგანიზაციები აღარ არსებობენ, შენ ის გასრისე, მოსპე. მათ ხვალ აღარ შეუძლიათ იდღესასწაულონ პირველი მაისი. შენ, შენ, ჩვენო დიდი ბატონო მიანიჭე ქვეყანას ასეთი ბედნიერება! ფეხებზე მთხვევით მოახსენა პერინგმა გერმანიის დიქტატორ ჰიტლერს.

დიქტატორმა უგემურად ჩაიციან. სახეზე მოღლილობა ეტყობოდა, ხუმრობა ხომ არაა. მთელი დღე ბრძანებებს აწერო ხელი.

დღეს მან ხელი მოაწერა სხვათა შორის ასეთ ბრძანებებსაც:

„კომუნისტისათვის შემოღებულ იქნას უმაღლესი სასჯელი ჩამოხრებით“.

„დაიკეტოს ყველა მათი გაზეთები“ „აეკრძალოს კომუნისტებს სიტყვა წერა და მოქმედება“.

„არც ერთი მუშათა ორგანიზაცია არ არსებობდეს“.

„ამ ბრძანების სისრულეში მოყვანა დაველოს ჩემს შიკრიკს ვვის“...

მრავალ ასეთ ბრძანებებს მოაწერა მან დღეს ხელი, რის გამო თავის ტივილი იგრძნო. მან მოისვენა.

ძილში უცნაური სიზმარი ნახა: ქვეყანა მოფენილი იყო მუშათა გვამებით. ის დადიოდა მათ შორის და ხითხითებდა:

— ხა, ხა, ხა! პირველ მაისისათვის ემზადებით?..

გინდათ იდღესასწაულოთ. თანახმა ვარ. ნებას გაძლევთ.

გვამებმა თავები წამოსწიეს, თვალები გააღეს, ფეხზე წამოდგნენ და ერთხმად წამოიძახეს:

— ემზადებით. ვიდღესასწაულებით ვიდეტ.

გვამები დიქტატორს გარს შემოეხვიენ.

— ვაი-მე! — დაიდრიალა დიქტატორმა და იატაკზე ბრეგვა მოაღინა.

— თქვენო უდიდებულესობავ, უბედურება გვეწვია: ქუჩები და მოედნები ხალხით გაიჭედა... მუშები პირველი მაისის დღესასწაულს ატარებენ!

ბენ! — ღრიალებდა პერინგი და დიქტატორის მუხლობს ეამბოროებოდა.

— რას ამბობ, ხომ არ გაგიჟდი... აჰა შენ გინდა შემაშინო! რა ხუმარა ხარ, ჩემო პერინგ... იცი წუხელის რა კომპარული სიზმარი ვნახე.

და მან სიცილით უამბო მას ნახული სიზმარი...

— თქვენო უდიდებულესობავ. — თქვენი სიზმარი სინამდვილედ ქცეულა.

— როგორ? აკი მუშათა კლასი მკვდარია! როგორ შეიძლება მკვდარი გაცოცხლდეს. რას სულელობ? — ღრიალებდა დიქტატორი.

— არა, დიდი ბატონო... თქვენ... მუშათა კლასის სიკვდილი შეუძლებელი ყოფილა. სიკვდილი მას ვერაფერს აკლებს ჩვენს წინააღმდეგ. მკვდრებიც ცოცხლდებიან...

ქუჩებიდან ისმოდა ხმაური, სიმღერა და ძახილი:

„ძირს პირსისხლიანი ჰიტლერი“ „ძირს ფაშისტური დიქტატურა“ „გაუმარჯოს საერთაშორისო მშრომელთა სოლიდარობას“ „გაუმარჯოს გერმანიის ოქტომბერს“.

ჰიტლერი შიშისაგან ფერწასული და ქუუდაკარგული ღრიალებდა.

— მკვდრები ცოცხლდებიან. როგორ ბედავენ. ესროლეთ, დახოცეთ. სიკვდილი მკვდრებს ქალაქს ქუჩებს ახარებდა საპირველმართო დღესასწაული.

კუშვარაძე.

ს ა ლ ე ი ს წ ვ ე რ ზ ე მ

„ჯანტლმენები“

ვიციტ შეუბღმაგრებს შეუბღის ძარღვი გაწყვეტილი... (აბა რა უნდა მოეთხოვოთ ჩვენ „ჯენტლმენოვან“ ხალხს). სიტყვა იმათი ბეჭედიც რომ ქონდეს დარტყმული, არ არს სანდობი, ყალბია და არის ტყუილი. ხელშეკრულება საეაქრო ქონდათ ჩვენთანა, რომ მათ ხალხისათვის საქონელი ჩვენ მიგვეტანა. მაგრამ შეუბღმაგრებს განა ხალხის აქვთ ინტერესი.

მათ აქვთ ზრახვები ჩვენს ქვეყანას ანთხიონ გესლი... და ამიტომაც მათ აკრძალეს ჩვენი ექსპორტი, უდავო არის მათ ცარიელ თავში აქვთ „სპორტი“.

მხოლოდ იცოდნენ: არ დავუთმობთ ჩვენს მტერს არაფერს, როცა მათ არ აქვთ ჩვენ ვასწავლით ქუუას შეუბღმაგრებს.

კიშვარაძე.

ს ა მ ა ი ს ო მ ი მ ო ს ი ლ ვ ა

ერკონვერტი
გივლირთა

პირველია მისის,
ქვეყნად ნეტა რა ისმის?
ყველგან მშვიდობა სუფევს,
თუ ხალხს რამე აწუხებს?
ეს თუ გინდათ გაიგოთ,
ყური უნდა დამივლოთ:
თვალს მოვაველებ ქვეყანას,
მოგახსენებთ წამს ამას!

* * *

ენახო ჯერ გერმანია,
ხად შიტლერის მანია
მარქსს გაქრობას უქადის,
რომგვრელია ეს მადის!
მაგრამ შიტლერს სრიკები —
ე ბიჭი არ ვიქნები,
ჩამაფერთხეთ თქვენ თავში,
თუ არ ჩაუღლებს წყალში!
შიტლერზე უფრო ადრე,
სხვებიც იქადდენ აგრე,
მაგრამ მათი ტრაზიხი
ხორცშესხმული ვინ ნახა?
დღესასწაულს მისისს,
რომ ითვისებს მაინც ის,
ახეთ ყალთაბანდობას,
ვინ გაუცხადებს ნდობას!

რაც უნდა იფაფხუროს,
ბრძოლები ვაახუროს,
ლელა მაინც ჩვენია,
მე ეს დამიჩემია!

* * *

ნისლით არის მოცული
ალბიონის კუნძული,
მაგრამ თქმას მაინც ვებდავ:
იქ მე ყველაფერს ვებდავ!
თუმცა ნული ნაბიჯით,
მაგრამ წინ მიდის დინჯათ
ინგლისის მუშათა კლასი:
მან იცის თავის ფასი!
უნდა ეწოდეთ მადე —
თუ დღეს არა — ხომ — სვალე!
ლორდებს, გრაფებს, თავადებს
კისერში წასთავაზებს!
კიდევ ვამჩნევ მე ერთს ნაღვს:
ამ კრებულს ის მაკლანაღვს
მიაყოლებს კვალდაკვალ,
დღეს თუ არა, მაინც სვალე!
თავიდან არ ასცდება,
მე ამაში არ ვცდები!
გავლა ამნაირ გზაზე,
დღეს თუ არა — სვალე, ან სვალე!

ამერიკელი ძია, —
რალა ბევრი ვიძით!
ისეთი ბატკანია,
წვილს გააძრო კანია!
ქონს თავისთვის ამზადებს,
ტყავს აძლევს არამზადებს.
რომ მხოფლიო ბაზარზე
გააგდოს ყველა განზე!
მტაცებლური თარეშში
ეს არის უმთავრესი,
ღანარჩინის სხენება
მიტომ აღარ ვინებე!
ეს გერმანელი ქადა, —
(მე ამას დავიქადა,)
მუდამ მას არ შერჩება,
კისერში გაგჩრება!
ნმა შიტლერი მისის
ყველგან მედგრად გაისმის:
„დაფუტოსოთ ეს ბანდები,
ყველა ყალთაბანდები!
ვიცხოვროთ თავისუფლად!
ქვეყანას დავეუფლოთ!
ის გვარჩენს, გვასაზრდოვებს!
გაუმარჯოს საბჭოებს“!...

ს. თ — ია.

ჩ ვ ე ნ დ ა ი ს ი ნ ი

ნახ. ალდაბანოვასი.

კავიტალი: — რა უშივარი უოფილა; ამდენი მცველავი
მეავს, მაგრამ ჩემი მაინც არ ე შინია!

საბუბარი გამომცემის სოც.-დემ.
პარტიის თავ-რე ველსთან

კ. კროტკოვი

ს ა პ ი რ ვ ე ლ მ ა ი ს ო

დღეს ბურჟუა იშვილიდან
ჩამოვარდა დაბლა,
რომის პაპსაც ეკარგება
საკურთხები, ტაბლა.
ბევრგან ჩაჭრა ფაბრიკებში
მოვლვარე ქურა;
თავს ვერ იძვრენს ხაფანგიდან
შიგ ვაბმული ტურა,
აღარ მოჩანს ამოსული
მილებიდან ბოლი,
ზოგან დიდი ფაბრიკანტი
ახლა გახდა ნოლი.

მუქთა-ხორეას გაუფუჭდათ
შნო, ლაზათი, პირი,
ზოგს იმდენი განძი შერჩა,
აიკიდებს ვირი.
სასიკეთოს ვერ ხედავენ
ვერც დღეს, -სხვალე, გაისს;
ვენაცვალე პროლეტარულს
დღეს ჩვენ პირველ მაისს.
სასახელო საქმედ ჩვენში
მხოლოდ შრომა გახდა,
შრომის მტერი და ორგული
საბოლოოდ წახდა.

ქმელ-ოღლი.

— თქვენ, ბ. ველსო, უკვე საბო-
ლოლო გადახვედით ფაშისტების ბა-
ნაკში?

— როგორ გეკადრებათ. გადავე-
დი რას მიქვია! მეც და ჩემი ამხანა-
გები კარგი ხანია მაგათ ვემსახურე-
ბით, თქვე კაი კაცო, ჩვენ თითონ
პენსტრებათ რომ ვიყავით, განა
ჰიტლერის საქმეს არ ვაკეთებდით?

— მართალია, მაგრამ ჩვენ გვეგო-
ნა, რომ პინდენურგი გაიმარჯვებ-
და... თუმცა ასეებითად სულ ერ-
თია პინდენურგი, ჰიტლერი, კაუტ-
კა, ვილჰელმი, მე თითონ ველსი,
გრუზინსკი, ოტო ბრაუნი, ხალმა-
ნი, გერინგი და სხვები, საერთოდ
ყველა ერთი ვართ და საერთო საქ-
მეს ვაკეთებთ...

— რომლ საერთოს?

— საერთოს საერთოდ, ჩვენ გვი-
და მოვსპოთ კომუნისტები და მათი
მომხრეები, როგორც შიგნით, ისე
გარეთ, მაგრამ რადგანაც გარეთ ხე-
ლი ვერ მივიწყდება, ამიტომ ში-
ნაურებს ვსპობთ.

— მაშ თქვენ ტერორს ადგახართ?

— რაღა თქმა უნდა... ოღონდ
კომუნისტებსა და მათი მომხრეების
წინააღმდეგ, ხოლო უბედურება
ისაა, რომ კომუნისტების და მათი
მომხრეების დაჭერა და დახვრეტა
საქმეს არ შევლის: ერთის მაგივრად
ასი ჩნდება... პირდაპირ აღარ ვიცით
რა ექნათ, საწყალი ფაშისტები. პო-
ლიცია, ჟანდარმერია და თვით ჩვენც
ხოცვას ველარ ავუღივართ, არაქა-
თი აღარ გვაქვს ამდენი ჟღერით...

— როგორ ხვდებით პირველ
მაისს?

— ო-ო! პირველ მაისს ჩვენ დი-
დი წარმატებით ვეგებებით: ჰიტლე-
რისაგან უკვე მივიღეთ დიუქტივები
თუმცა ისეც მზად ვიყავით: თუ ვი-
ნებამ გამოსვლა გაბედა, იცოცხლეთ
ვაჩვენებთ სიერს...მზად არის მთელი
პარტი. თოფებს და ტყვიამურქვე-
ვებს, გარდა, ქიმიურ საშუალებებს
გამოვიყენებთ... მართლაც ეს ქი-
მიური საშუალება საუცხოო საშუა-
ლებაა...ნეტავი შემეპოოს საერთო
მთელი ქვეყნის კომუნისტების ქე-
მიურად გაჭრობა... მაშინ ჰიტლერ-
საც ტკბილად დაეძინებოდა და
ჩვენც, საწყალი გერმანიის სო-
ციალ-დემოკრატების ხელმძღვანე-
ლები, სულს მოვითქვამდით...

აღლარ-საღლარსან.

კოტე მარჯანიშვილი

ნახ. ლ. გუდიაშვილის.

დაეშვა ფარდა
 და სცენაზე ჩამოწვა ბნელი,
 მღელღარ სიცოცხლის
 მოქმედება დამთავრდა უცბად,—
 შენი სიკვდილი,
 უმეცარი, როგორც ხანძარი—
 მწუხარების და
 სევდის ალით მოგვექლო გულსა.
 შენ, ხელოვანი—
 მემამბოხე და შემოქმედი,
 გატაცებული
 ახალ ქვეყნის შენების გზებით.
 მაღალი ნიჭით,
 წრფელი შრომით, ამაყი ქედით
 იბრძოდი მუდამ
 თავდადებით და გულის გზებით.
 შენ აცოცხლებდი
 დაფრულილი საგნების წყებას;
 ასაფეთქებელ
 მასალებად აწყობდი სიტყვებს,
 მათ ანიჭებდი
 ბრძოლის ჯაღოს და მოქმედებას,
 რომლის წყალობით
 თვითონ სიტყვა ამბობსა იწყებს!
 შენ მოვევლინე
 ქართულ თეატრს აღმაშენებლად,
 და სინარულის
 ჩირაღდანად აანთე გული,—
 კაფავდი მაღალ
 კულტურის გზას შეუჩერებლად,
 მშრომელი ხალხის
 გამარჯვებით გამარჯვებული.
 და აი, როცა
 მაღალ შრომის უმაღლეს ჯილდოთ,
 ხალხმა მოგიძღვნა
 სიყვარული განუსაზღვრელი,—
 ბედმა ღალატით მოპარულმა
 შენ არ დაგინდო
 და შენს მგზნებარ გულს
 სასიკვდილოდ შეახო ხელი!
 დაეცი როგორც
 მოწინავე ბაირატარი,
 მაგრამ შენი გზა,
 შენი ბრძოლა, შენი სახელი,—
 რჩება უკვდავად
 ჩვენს ხსოვნაში შესანახელი
 და ყველასათვის
 მაგალითად არის გამხდარი.

დაეშვა ფარდა,
 და სცენაზე ჩამოწვა ბნელი,
 შენი სიცოცხლის
 მოქმედება დამთავრდა უცბად,—
 შენი სიკვდილი —
 ხანძარივით მოულოდნელი,
 მწუხარების და სევდის ალით
 მოგვექლო გულსა.

ს. ფაშალიშვილი.

ბრძანება დადგენილება

ოფიციალური ცნობა

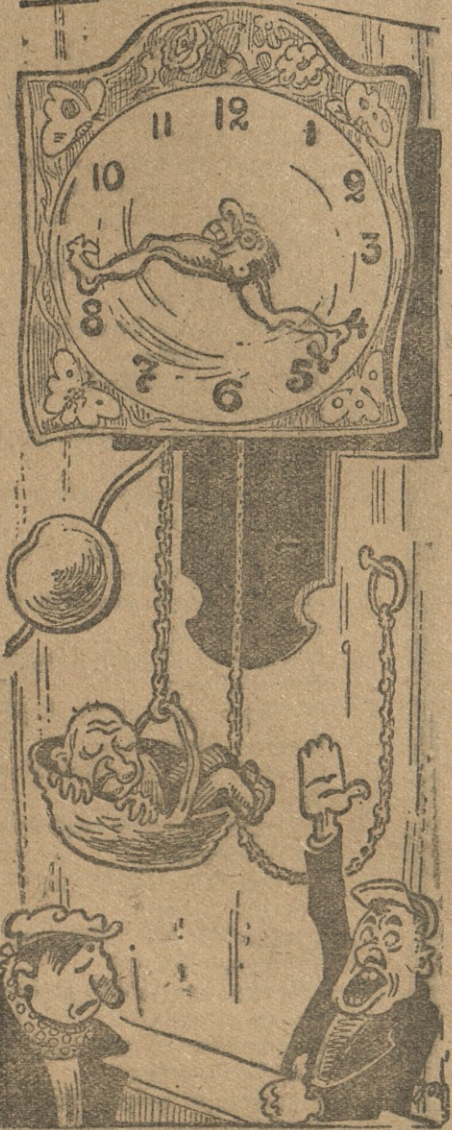
ამ თვის ოცდაერთს შედგასხდომა რედაქციაში.
სხდომას დაესწრენ: კოლეგია, თითონ ნიანგი,
თანამშრომლები მუდმივი და უახლოესი,
და უამრავი მკითხველები ჩვენი შურნალის.

ნიანგმა სხდომას მოახსენა შემდეგი ცნობა:
„ივნისის თქვესმეტს ათი წელი შეუსრულდება
ჩვენს შურნალს „ნიანგს“, რაც პირველი ნომერი მისი
საქართველოში გამოვიდა ოცდასამ წელში
და დროიდან განუწყვეტლად გამოდის ჩვენში
სატირისტული შურნალი და ლიტერატურა.
ამხანაგებო! ათი წელი — დრო ხანგრძლივია.
ამიტომ უნდა ვადვიხადოთ ჩვენ იუბილე
ჩვენი შურნალის არსებობის ათი წლის თავზე“.

ეს თქვა ნიანგმა და ვაისმატაში და „ვაშა“
ყველა აივსო სიხარულით და აღტაცებით.
და ოვაცია გაუმართეს ამხანაგ ნიანგს,
დადგენილება ამნაირი გამოიტანეს:

„გადვიხადოთ იუბილე ივნისის თქვესმეტს
და ამ დროისთვის გამოიცეს: ჩვენი „ნიანგი“
ორმაგი ნომრით — გვერდის რიცხვი: ოცდათორმეტი,
ლიტოგრაფიის ტექნიკით და მრავალ ფერებში.
გარდა ამისა გამოიცეს ერთი ყრბული,
სადაც მოთავსდეს ყველა ჩვენი თანამშრომლების
ნაწარმოები შერჩეული და სანიმუშო.
ეცნობოს ყველა თანამშრომელს, რომ რედაქციას
იუბილესთვის მოაწოდოს თავის ახალი
ნაწარმოები საგანგებო და სანიმუშო.
ახლანდელ მუდმივ თანამშრომლებს ეცნობოს, რომ მა-
გამოუგზავნონ რედაქციას თავის სურათი.
სასურველია, რომ გვაცნობონ: რომელი წლის
რომელ ნომერში დაიბეჭდა მისი მოთხრობა
ყველაზე კარგი კვლავ კრებულში მოსათავსებლად“.
თითონ ნიანგი ოქმს ხელს აწერს შემდეგ წარწერით:
„ბრძანება ესე, ანუ ცნობა, დადგენილება
შურნალ „ნიანგში“ გამოქვეყნდეს სასწრაფო წესით“.

სხდომის მდივანი: **იხელი.**

— კარგად მუშაობს ეს საათი.
— ჩინებულად, დღე და ღამე
ოცდაოთხი საათის მაგიერ ჩვიდმეტ
საათში გადის.

სამაისო ნოვათი ჰიტლერს

ჰიტლერ! წელს ვიწყებ სამაისოს
შენის სხენებით;
ვიცი, რომ ამ დროს ვერ შეხვდები
შენ მოსვენებით.
წითელ მაისის შზის დღემ ვინძლო
— გიცვალოს ფერი,
რომ ხარ მუშათა მებრძოლ რაზმის
მოსისხლე მტერი!
მან შენ გონება სულ წაგართვა,
გქნა ქკუით ხელი,
შენ გამოილე კომუნისტთა
ღვენაში ხელი.
მაგრამ სად თქმულა? სად ნახულა?
სად გაგონილა?
რომ სიკეთე და ბოროტება
ერთ-რიგ წონილა!

წონასწორობაც დაეროვევა,
ჰიტლერ, შენს ძღვევას:
პირველ მაისი სწევს მსოფლიოს
მუშათა წვევას.
რომ გამოვიდენ დარაზმულნი
ღღეს ბრძოლის ველზე,
შემოიშვიონ ბორკილები,
ფეხსა თუ ხელზე!
ჰიტლერ! შენ გელის ამ ნამსხვრევითა
მითს ქვე მოყოლა.
ბევრი ჩაძალდა ქვეყანაზე
შენებრ ბოზოლა!
ჩამდენიც გნებავთ დაბრკოლება
ძღვევის გზას უღლით,
რევილიუციას მით ვერ შეჰკრავთ
თქვენ მაინც მუდლით!

გნახავთ: ვარბოდეთ თავ-პირ ღლე-
ტით,
უგზოდ, უქულოთ...
სად მიპოტრებთ? რას ისწრაფვით?
რა განვიზრახავთ?
მუშათა კლასის სისხლით მორწყულ
გუნებს გადალაზავთ,
რომ ბრძანებლობის ტანტი თქვენი
გაძლიეროთ?
ტანტს არა, ლახტს და საფლავს ნა-
სამაგიეროთ! | ავით—
მუშათა კლასი ბრძოლის ველზე
ღღეს გამოსული,
ამ აზრით არის ანთებული,
ჩუმენით მოცული!...
ონისიე.

მეგობართან ხოლმე მოუსმენდა კაცს შეხვე-
ლა. და მერე ვიჯივტი რედაქტორთან ერთი
დღეს რედაქტორის მავიდა ისე იყო და-
ტვირთული, როგორც მწვენილის ტანკა...
ელაგა ქალიღლები: „საიდუმლოდ“, „სასა-
წრაფოდ“... „პირადათ“ ცირკულიარულად
და სხვ... და იყო ჩამძრული ჩემი მეგობა-
რი.

ვაილო კარი. შემოვიდა მოქალაქე.
— უკაცრავად, აქ ჩემი წერილია გამოგ
ზავნილი... ექა ღირი თვე... თუ შეიძლება
ან პასუხი მოგვეცით, ან უკან დაგვიბრუ-
ნეთ.

ის იყო უკვე მუთხე მოქალაქე, მოსუ-
ლი იმავე კითხვით და იმავე მოთხოვ-
ნით. რედაქტორმა ისიც ტენიკურ მდიფა-
თან გაგზავნა, შწარედ ამოიბრა.

— უკაცრავად, ამხანაგო რედაქტორო,
დაკარგული მაქვს ცოლთან გაყრის მოწ-
მობა, გაცემული რაიონული „ზაქსი“ მერე
№ 1615, თუ შეიძლება გაუშვით თქვენი-
დამი რწმუნებულ გავთუში?

ეს იყო მე-7 მოქალაქე, მოსული ასეთივე
წინადადებით, მხოლოდ იმ განსხვავებით,
რომ გაყრის მოწმობაზე კი არ იყო ღაპა-
რაკი, არამედ დაქორწინების.

რედაქტორმა ძალდატანებულ მოთმინე-
ბით მოქალაქე გაგზავნა კანტორაში, ამოი-
ხვრა სამჯერ ისე მაგრად, რომ ჩველი
კინაღამ ამოიყოლა და ის იყო ჩემთვის
უნდა შემოეჩილვა, რომ გაიღო კარები.

— უკაცრავად, თქვენ ღომანდებით რედა-
ქტორი. თუ შეიძლება მომხმინეთ... მე
გარ თქვენი უძველესი თანამგრაძრობი და
თანამოკალმე... დაწერილი მაქვს ეს პატა-
რა მოგონება რეველიტუბაზე.

— რომელ რეველიტუბაზე? — შეეკი-
თხა ისევე ძალდატანებულ მოთმინებით რე-
დაქტორი...

— ისე რაღა საერთოდ... მოყოლებული
ცხრაას ხუთიდან... გაკვრით თებერვლის
რეველიტუბაზე და ძირითადად რედაქტორმა
ბრის რეველიტუბაზე... მენშევიკების აგვი-
სტოს ავანტიურის თან ჩართვით...

მოქალაქემ მაგიდანვე დასდო, პატარა
მოწოდება, რომელიც შესდგებოდა ორი
„ომშია ტეტრაღ“-იდან სამი პატარა რვე-
ლის „თანართვით“.

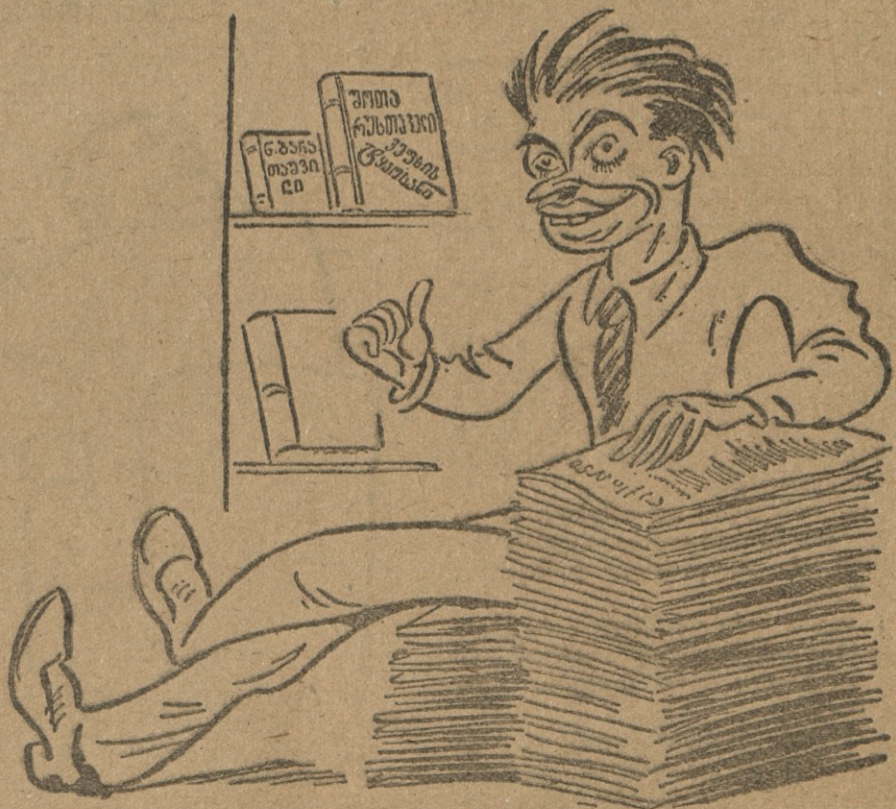
— დასტოვეთ...
— არა, ამხანაგო, თუ შეიძლება გადაი-
კითხეთ და ესლავე მითხარით თქვენი აზ-
რი...

რადექტორმა გადმოხმენდა... გაიყვანეთ
გარეთ, თორემ შემოაკვლდება—ო ასე ეწე-
რა მის სახეზე, მაგრამ იშვიათი თავაზია-
ნობით მიუბრუნდა მოქალაქეს და სთხოვა:
„თუ შეიძლება დამიტოვეთ, მე ასეთ საპა-
სუხისმგებლო მასალებს სახლში მყუდროთ
ყოფნისას ვკითხულობ ხოლმე“.

— მაშ, როდის შემოვიაროთ?
— ამ დღეებში;
— მიანც?
— 4-5 დღეში...

— ოთხსუთ დღეში მეორე მოგონებაც
მზად მექნება და მშინ იმასაც დაგიტო-
ვებ, — ასიამოვნებ მოქალაქემ რედაქტორს
და როგორც იქნა გავიდა ოთახიდან.

— უკაცრავად, რედაქტორი რომელია?
ეს პატარა ღვექსია საკოლმეურნეო ბაზრო-
ბის ხოთაზე პარტიის დირექტორების ფო-
ტოსნა გამართული და გვონებ ზე-გამოკრი-
ლი იქნება თქვენი გაზეთისათმე რას
იტყვით?

გოგონათ მშვალს ჩვენში ხშირად ტანჯავს ეს სენი:
ბარათაშვილი და რუსთველი უკან დაბრუნებ;
რანი არიან შედარებით ჩვეთან ესენი?
ჩემი ტალანტი ჩვენს მგავანას მე დავატოვებ;
დავფიქრე ვიზნი—ათი უფთი იქნება წონით.
მიყვარს ჯაფხულა: პამილოკი, კიტჩი, გაწონი.

და ღვექსი იგი იყო 467 ტაბეი დაწერი-
ლი შოთა რუსთველის შარის მიხამეით
სტრიქონის სიგრძით, მხოლოდ, რითმით კი
თეთრი ღვექსის კვალობაზე მეტ-ნაკლები
ხმოვანი ასოებით.

— დასტოვეთ.
— არა, ამხანაგო, დატოვება არ შემი-
ძლია.

— მაშ, წაიდეთ!—ეს ისე უცერად და
მისთვის უჩვეულო უკმეხობით იყო თქუ-
ლი; მალე მან თვალსაჩინოდ ჩააგოთა
პიეტს, რომ ამ პატარა ღვექსის წაკითხვას
უნდოდა დაახლოებით 2 საათი.

— მაშ, ხვალ შემოვიელი—გავიდა შო-
ქალაქი.

— უკაცრავად, აქ მე ცოტა საიდუმლო
სალაპარაკო მაქვს და თუ შეიძლება მარ-
ტოდ დავრჩეთ, სთხოვით ამ მოქალაქეს,
— რისხით დაიწყო ახლად შემოსულმა მოქა-
ლაქემ.

— არაუშვას; ეს ჩემი მოადგილეა!
გამომიყვანა რედაქტორმა უწერსული
მღვთმარგობიდან... შეგიძლიათ დაიწყეთ.

პირველ ყოვლისა ჩემი წარსულის შე-
სახებ მე დაგვიბადე 1883 წელს და ვიზრ-
დებოდი.

— საქმეზე, ამხანაგო, პირდაპირ შეუ-
დებით. თქვენს აწმყის ვერ შევისწავლით.

რედაქტორმა შემომხენდა: „მიშველე რა-
მე, გაიყვანე, თორემ“... ასე მელუბნებოდენ
უხმოდ შიკი ბაგეები“.

— გვიწირვე უღარიბეს ოჯახში... ვმუ
შაობდი 15 წელიწადი მოჯამაგირედ...

— მოკლეთ, ამხანაგო.
— შემდეგ დაწინაურებული ვარ... და
ესლა ინტრიგის საუშველზე, რომელსაც
ჩემი ყოფ. ცოლის ძმა აწვობს ჩემს წინააღ-
მდეგ, იმ ნიადაგზე, რომ მისი-ღრანჯმონ-
გრძელი დამიგეტოვებ, კო—ესლა მოგი-
ყვებით, როგორ მოხდა ჩემი ცოლის შერ-
თვის აშხაბი... მე იმის შერთვის გუდვიტე-
ბით არავითარ შემთხვევაში არ ვფიქ-
რობდი... აი როგორ იყო...

— ამხანაგო თუ შეიძლება ხვალსთვის
შემოიარეთ.

— ან მოკეთ სთქვით, — რედაქტორი
წამოდგა ზეზე... თავზე ხელები მიიღო...
ფერმა აუარ-დაუარა სახეზე.

— „გათოიეთ“ — იხვეწებოდა მისი სა-
ხე, მაგრამ თავაზიანად სთხოვა შემოე-
ლო.

შემოიარა თუ არა მეორე დღეს იღარ
ვიცა. რედაქტორმა ჩემის მეოხებით მეო-
რე დღეს მოახვრა ერთი თვის შევბულება.

სამიერ-გან-შიხ.

„იავფიტოლოგი“

ბ ა რ ო ნ ი

ივრონული
გეოლოგიური

ნ.ს. ღონის.

— ბი. ბარონ, ახალი კალკონის მოსამზადებლად საჭიროა კურსების გახსნა და თანხის გადაღება!
— ახალი კალკონი მოვამზადო და მათ მომზადებაზე ფული დამხარჯო, რომ შემდეგში ჰონორარი მომთხოვონ?! არა, შენი ზიკრიმი!

იგი დიდხანა იჯდა და თავზე ხელ-შემოდგმული ფიქრობდა.

ფიქრებს შორის მიჰყავდა ის ტორიას წარსულში: აღამიანი-მაიმუნი ზეზე ცხოვრობდა... ხიდან ჩამოვიდა... ჰაერში ფრინავს... კაბინეტში ზის და ფიქრობს და...

— ევრიკა! — წამოიძახა მან, — ერთ დღეს დავბადებულვარ და ერთ დღეს მოვკვდები.

იგი წამოდგა, თავი არქიმედად წარმოიდგინა ასეთი აღმოჩენის გამო.

— ამერიიდან მე ლინგვისტი ვარ. ჩემი ნიჭი ენათ-მეცნიერებაში უნდა გავშალო. — გადაწყვიტა მან და მიუჯდო საწერ მაგიდას, რომელზედაც ბევრი წიგნები იწყოყ. გადაჰკრა ერთი ბოთლი ღვინო და...

და რამდენიმე დღის შემდეგ მას უკვე მზად ჰქონდა თავისი საკუთარი ნაწარმოები „მარქსისტულ ლინგვისტიკაში“.

ბევრი იარა თუ ცოტა იარა სხვადასხვა დაწესებულებაში ნაშრომის გამოსაცემად, ვერსად მოახერხა მისი გამოცემა.

ბოლოს „ნიანგის“ რედაქციას მოგვმართა. ჩვენ სიამოვნებით მივიღეთ მისი წინადადება და აქვე ვბეჭდავთ მის ნაშრომს:

იაფეტური ლექსიკონი

მოირა — შედგება ორი სიტყვისაგან: **მოი-რა**. ე.ი. **მოდი რა**. **მოი-მოდი**, ეს ერთიდაიგივეა. (გურიაში „მოდი“-ს მაგერ იტყვიან „მოი“) შინაარსითაც ასეა. **მოირა** ნიშნავს — ბედს, ბედისწერას, ე.ი. რაც ბედით მიწერია, **მოდი რა**.

ხელი — ხელი — ცხელი. ხელი ე.ი. სხეულის ნაწილი, ხელი გაფიქრებული, ე.ი. ხელების საშუალებით ხელი-კაცი (გაყი) სხვას ებრძვის, ტანზე ახევს, თავბირს უმტვრევს. ამგვარად სხელი მოქმედებაზე (ხმა) გადადის. **ცხელი** (ხელსართავი სხელი) მიღებულია **ხმ-ლი** სგან. ეს იმიტომ, რომ ნივთის სი-ცხელეს, ცხელობას ხელის საშუალებით შევივრძობთ: მაგ. მოვკიდებთ ხელს განურებულ ან გავარგარებულ ლითონს, თუ ხელი დავეწვა, იგი ცხელი ყოფილა.

სკამზე — ეს არის კომპოზიტო (რთული სიტყვა), შედგება ორი სიტყვისაგან: **სკა-მზე**. **სკა** — ფუტკრის ბინა და **მზე** ცის მათობი.

მაიმუნი — ესეც კომპოზიტია: **მაი-მუნი**. ეს გურული გამოთქმაა და შემდეგ ვაბატონებული. **მაი** — (მაგი) **მუნი**.

მაგ-ი არის ჩვენებური ნაცვალსახელი, ხოლო **მუნა** — ჩვეულებრივი მუნი, სენი, ავადმყოფობა.

მარშავა — ესეც კომპოზიტია. **ვარ-შავ(ი)**. „**ი**“ ფონეტიკურად გადავიდა „**ა**“-ში (მოსალოდნელია ძველად პოლონეთში ქართველები ცხოვრობდნენ, ანდა ქართველმა ააშენა ქალაქი ვარშავა).

ბავშვი — ესეც კომპოზიტია: **ბა-ვში**; ე.ი. **ბა-შვი**. „**ბა**“ პირველყოფილი აღამიანის დიფუზური ამოძახილია. ეს „**ბა**“ არის დღევანდელი ახალდაბადებულის პირველი ამოძახილი. „**აბა**“ იგივე ბავშვის მნიშვნელობითი იხმარება. ძველად: როცა აღამიანი ხიდან ახალჩამოსული იყო ქირისყოფალი თუ ქმარი მშობიარე ქალს შეეკითხებოდა: — რა ჰქენი?

მშობიარე ქალი მიუგებდა: — **ბავში**! ამგვარად, დიფუზისებური ბგერათა კომპლექსი შეერთდა შიჯვა რადიონების ნიადაგზე და მივიღეთ **ბავში**.

ქალი — ქარი-ფიქალი. რაშია აქ საჭმე? საჭმე იმაშია, რომ ნარნარები „**ლი**“ (ქალი, ფიქალი) და „**რი**“ (ქარი) ურთიერთ კომბინაციაშია და ეს კომბინაცია ჰქმნის ახალ სიტყვას. ქალი ვეაგონებს ქარს (ასე სწავლათ ძველად, ზოგიერთებს ახლაც). ფიქალი: კომპოზიტია „**ფ**“ (ოფი, ცუდი) და „**ქალი**“, მართალია, ფიქალი ახლაც სხვა რამეს ნიშნავს, მაგრამ

ეს მოხდა ფორმისა და შინაარსის დაშორების ნიადაგზე.

ბუხარინ — ეს არის ქართული სიტყვა **ბუხარი**, არც მეტი, არც ნაკლები. ჩანს ამ გვარის შთამომავლობა ქართველი ყოფილა და მას ჰყვარებია ბუხარი. (უკანასკნელი ასო „**ნ**“ ემატება გვარის აღსანიშნავად).

შვალური — მიუხედავად იმისა, რომ ეს სიტყვა ყველას ჰგონია თითქოს ქართულია, იგი მაინც რუსულია შედგება ორი სიტყვისაგან: **შვ-ალური**, ე.ი. ქვეით სულელი, კვუანაკლული.

სონი — ონი-იონი. სონი არის „**ონი**“-ისა და „**იონი**“-ს ხანმეტური გამოსახვა. შინაარსითაც ახლოს არიან ეს სიტყვები. ხონური ონი გათქმულია ჩვენს ქვეყანაში.

ადგილის უქონლობის გამო „**ნიანგის**“ რედაქციას საშუალება არა აქვს განაგრძოს ახალგაზრდა მეცნიერის „იაფეტური ლექსიკონის“ ბეჭდვა.

დაბეჭდილიდანაც ამკარად ჩანს მისი უაღრესად დიდი ნიჭი. საქიროა მისი ნაშრომებისა გამოცემა, თორემ როგორც თითონ ამბობდა ამ წერილის დასაწყისში, კაცი თურმე „ერთ დღეს იბადება და ერთ დღეს კვდება“.

ფშუკი.

ნახ. მანიაშის.

1

ზეიმის დღე არის;
პირველი მაისი—
მზრომელთა იხედის
და ზრძოლის აისი.

კავიბაულს დაუდბა
სიჭვდილი, დაისი,
მას ზოლოს მოუღებს
ზრძოლუგბის ბაისი.

მაისი

9

კახეკი მუშა პაულ ლიბერი
და გასაქცევად გამზადილი მისი ლიდერი
(ტრალი-კომიკური სცენა)

„ვერმანის ს.-დემოკრატიულ პარტიაში თავი იჩინა თვითღაშლის მი-
დრეკილებამ... იხტიბარ გატეხილი ოფიციალური ხელმძღვანელე-
ბი უარს ამბობენ ხელმძღვანელობაზე და საზღვარგარეთ ვარბიან“...
გაზეთებიდან.

(სცენა წარმოადგენს ვერმანის ს.-დემოკრატიული პარტიის ერთ-
ერთი ლიდერის ოთახს. „ლიდერი“ სასწრაფოდ ბარჯს ალაგებს გასაქ-
ცევად. კარზე აკაკუნებს ფაშისტების მიერ ნაცემი და ბრძოლას გუნე-
ბაზე დამღარი მუშა პაულ ლიბერი).

ლიდერი: ვინ ხარ? შემოდი! ა, რას იტყვი ახალს ლიბერო?!

პაულ: — შენთან მოვედი, უდიდესო ჩვენი ლიდერო,
რათა გაუწყო ჩვენი ბედი გაუხარელი:
გემუსრავს ფაშისტების დაუნდობი ხელი მახერვლი!
მგონი, დრო არის მიატოვო გვერდეთხოთ წოლა;
ხელში ავდლოთ იარაღი, და ვიწყეთ ბრძოლა!
მუშათა კლასის ერთიანი გაეშალოთ ფრონტი,
თორემ ეს არის გამოგვლადრა მტარვალმა ყრონტი!

ლიდ: — რას ამბობ, პაულ, როგორც ვხედავ შენ აზრებს იცვლი:
ბრძოლა რომ ატყდეს — დაიღვრება უბრალოდ ზისხლი,
მონდება ნგრევა, ჩაღწევენ ფანჯრების მინებს,
და ქურთუკებზე დაგვალეჯენ უთუოდ ლილებს!...
ვის გაუგია—ძლიერ რაყიეს გააწნა სილა,
შენ კომონიზმის შეგებარება მგონი ბაცილა!

პაულ: — მაშ გვთვლის მტერმა და წაგვართვის საჩო—საბადი?!...
მიგრამ რას ვხედავ!... შენ ავიკრავს გულა-ნაბადი!
რად არ გვაცნობე ეს განზახვა ჩვენ უფრო ადრე,
ასე გაქცევას სამარცხვინოს?—როგორ იკადრებ?!

ლიდერი: — პაულ, დაფირქდი! მო, გავიგოთ აქ ერთმანეთი!
ჩვენგან მოითხოვს მსხვერპლს უდიდესს დღეს ვერმანეთი,
და მეც მზადა ვარ შევეწირო მას ვით ბატყანი:
(თუმც უმძიმესი სვე მექნება გადასატანი)
აპა მივდივარ და გმორდები მშობლიურ მხარეს—
თუ უცხო მიწა შე შემიტკობს და გამახარებს!...

პაულ: — როგორ! მიდიხარ და ჩვენ გვეტოვებ უწყალოდ გვემუღს,
სისხლისმსველ მტრების ბანძურ პირში ურცხვად მიცემულს?!

ლიდერი: — შეწმენე, პაულ, აქ დარჩენით ხარო ბედნიერი;
შაოლოდ ცოტათი შეიცვალეთ უნდა იფრე.
ამ საქმეს უნდა დროზე შეველა და ვარიგება.
აპა, ისმინე ჩემი რჩევა და დარიგება:
ფებჭეშ გაეგეთ ჰიტლერს, როგორც სპარსული ნოხი,
თუნდაც გაწამოთ და ცეცხლს მისცეს თან თქვიანი ქოხი!
ჰერინგს, თაყვანი ცცით მუდამ ფრიად მდბალო,
შეწყვიტეთ შფოთი, უსარგებლა აყალ-მაყალი!

პაულ: — ეს ლალატია ვერაგული და საშინელი,
პასუხისგება მუშების წინ მოგელის ძნელი!...
(...ლიდერმა სიტყვის დასრულება არ დააცალა,
კარში გავარდა ბარჯით ხელში და მიახალა
პაულს უკმეხად მან ფრანგული სიტყვა „ადია“!...
...ფაშისტურ ჰიმნსა იმ ღერიდა მალღით რადიო).

პაულ: — ჰოი, უბრალოდ დაკარგული მრავალი წლებო!
მოტყუებულო ლიდერთაგან, ჩაგრული ძმებო!
სიმწრით შექმნილი წინაპართან ჩემო პარტია,
დღეს შენს რიგებში სრული ვახარწნა და პარტახია!
მწამდა უგუნურს, რომ შენგქონდა მებრძოლი მუშტი,
შენ კი აღმოჩნდი უსასოდა საპნის ბუშტი.
გვიან შევიგენ მეთაურთა უკეთურება,
იმათგან ჩვენი უსირცხვილო გაბითურება,
და ახლა კი მწამს: ერთადერთი ჩვენი—მუშური —
არის პარტია ლენინური, კომუნისტური!

კურკანტელი.

დემსრტმსკ
(პარული სცენა)

მაკრინე: ელპიტი ქალო, სეილამ
მოსულხარ ასეთ დაქვირთული.

ელპიტი:—შენ გენაცვალე შენ,
თიფლისიდან ჩამუვდი... ეს ყოლი-
ფერი სიძემ გამომატანა.

მაკრინე: რა მოხელე ნაჩალნიკია
შენი სიძე.

ელპიტი:— ნაჩალნიკზე უფრო-
სია, გენაცვალე, კონდუტორია, მი-
დის და მოდის პოეზიო; მიაქვს და
მოაქვს იქით-აქით საქონელი, პირ-
დაპირ ისეთი ვაჭრობა ისტავლა, რუ
მე ნამდვილი ვილდი კუბეცი გეგო-
ნება.

მაკრინე:—რაფერ ახერბებს, ნეტა
როცა ახლა ვაჭრებს სულ კუდის რი
კამდე გამოობილი აქეთ ტყავი.

ელპიტი:—მოხერხებული კაცია
შენ გენაცვალე და მას ვენაცვალე,
პოეზიდი უფასო აქვს. იყიდის საღმე
სტანციაში და გაყიდის თიფლისში.
განა მარტო ჩემი სიძე შობა ასთე?
რაცა დაუბერტირკა რომ არის, იე ბა
ზარი სულ კონდუტორების და რკი
ნისგუნლების ბაზარია. ჩამუა თუ არა
პოეზიდი, უნდა ნახო რაფერ მიათ-
რევენ რკინის გზელები ტუშრებს და
ჰყიდიან და ჰყიდიან ყოლიფერს.

მაკრინე:—დედა, რაი კაი სიძე
გყოლია. მე უბედურს რა დამემარ-
თა არ ვიცი, ჩემს თებრონიას დაეწვა
ბედი. აეკიდა მასტავლეტელს, კლა-
სის გამეგე კი არის, მარა რათ მიწდა
მისი გამეგობა.

ელპიტი:—ბედიო ყოლიფერი ჩე-
მო მაკრინე, ბედი. აგერ ვითხრა.
როცა ჩემმა რიფსიმემ იგი შეიყვა-
რა, ჯერ ქი ავარდი და დავარდი, მა
რა მერე შეგხედე—ამ კაცს ყოლი-
ფერი მუაქვს სახში, მერე ისე შე-
მიყვარდა აი ჩემი დაწუხებული სიძე
რუმე ნეტა სამიფე ქალიშვილი მის-
თვის მიმეთხოვებია, უკეთესი იქნე-
ბოდა. ვერ არჩენდა თუ?

მაკრინე:—რატომ ვერ არჩენდა,
ამისანა სპეკულიანტი და ოხერი ყო-
ფილა.

ელპიტი:—რაიო, რაიო. ოხერი და
სპეკულიანტი შენი სიძეა თუ კაია.
დავილილო დედაკაო, მაი მინგრე
ულ-მონგრეული ცხვირბირი, რუმე
სია-სახე შეგეშალოს!...

მაკრინე:—გაი შენს პატრონს...
ვის უბედავ შენ მაგას!... (ცემ. ნ
აღთმანეთს).

კირი.

მ ე რ ა ზ ე ა პ რ ი ლ ი

(23 აპრილის წლის თავზე)

ეს ოცდა სამ აპრილის აქტს მოჰყვა ასე:
მწერლის კალამს გზა გაეხსნა შიმში კმედის,
სილამაზე, სინარნარე... სიხასხასე
გადაეჭდო ხმებს ქურის და გრდემ ლზე ჭედის!

მთის რდენად დასდგა პავლემ „ჭეა და რკინა“,
ეს წარსულის განძი არის და სამკვი დრო!
ეჰ, გონებამ ავტორისა, რაზომც ბრ წყინავ,
ვეძვ, რომ ჯიბეც მისი ეგზომ გაამ დიდროს...
ჯავახიშვილის დრო მიეც, რომ „გამოეცა
დიდი წიგნი, თვის „არსენა მარაბდ ელი“,
უცხო ტიპი მტერს მტრულად თუ გულში ეცა,
არ გეგონოთ იგი გემრი მანამდელი!
კარლოს იცნობთ, თავზე რომ დგას მაღლა „თავით“?
თვის პოემას რომ უწოდა „უჩარდი ონ“?
ყველა გაზეთს თუ ჟურნალებს გას წვედა „ფლავნ“,
ქეც გაიკრა და მის შემდეგ თუნდაც... სდიონ...
ალარ ძალმიძს, რომ სიტყვა არ გკადრო ეულს
და ეს სიტყვა გულის წყრომას ჩემსას ამხელს:

სამწერლო პოლიტიკაში გამოჩრეუ ლა,
ერთი წიგნი ეკუთვნოდა მასაც ამ წელსა:
მაგრამ სად ჩანს პოეტების წგ რილფენობა:
ქუჩიშვილი, მაშაშვილი, ზომლეთე ლი?!
არ სცნეს მათი არც მუშობა, არც გლფენობა,
ქურა, გრდემლი, სახნისი თუ საკვე თელი?!
არა, რატომ? თითო წიგნი ხომ გაიკრეს.
მათზე ესეც სკამოა და საყოფი:
სუსტი მუხაც სვენებაში ძალს მოი კრებს,
ან მსხვილებთან წვრილოთ რა აქეთ სხვა გასაყოფი?
ეს ოცდა სამ აპრილის აქტს მო ჰყვა ასე!
წლის თავია და მეც დიდათ მსიამო ცნებუ,
ცხადი არის: სიტურფე თუ სიხასხა სე
გრდემლის ხმასთან გადასკვნას არ დაყოფენს!
და დიდი ხელოვნების მოლო ღინში
მსურს სისუსტე - სიზარმაცეს ესძლო ვინძლო.
აფფამაჟა იყყყყ იყყყ იყყყ სმამამაჟა
და ამ წელშიც ერთი წიგნი გამოვეც ინტლო!..
პაზირა.

მწერალთა დახურულ განგანაწილუბელოში

უცნობი ახალგაზრდა: უკაცრავად
მწერალთა დახურული აქაა?
ჩამწერი ქალი: რა ვნებავთ?
ახალგ.: მიმაგრება მინდოდა.
ჩამწ.: ქ.: თქვენ ვინა ბრძანდებით?
ახალგ.: ბედიანიძე ევახლავართ,
თუ გაგიგონიათ პოეტი ბედიანიძე,
მისი ძმის წულის ნათლიის ბიძაშვი-
ლი ვარ და შემახვეწეთ მიბ. ჯავა-
ხიშვილს—მიმაგაროს დახურულზე.
ჯავახიშვილი: პოთ, მახსოვს, მახ-
სოვს ბედიანიძე ოთხმოციან წლებში
ერთი ლექსიც ჰქონდა „ცნობის ფე-
რცელში“. მიმაგრე, თამარ ქალო.
აზიანი: აფსუს ჩემო „დებერტი-
კა“, მე კი აგრე ადვილად ვერ მოვა
ხერხე მიმაგრება და...
ჯავახ.: დამაცადეთ გეთაყვა, და-
მაცადეთ, ხელს ნუ მიშლით, ეს
ჩემი საქმეა ვის მივაგარებ და ვის
არა. თამარ ქალო. ორდერების საქმე
როგორ არის?

მაშაშვილი:—ამხ. მიხეილ, თქვენ
საქონელს აძლევთ უნიჭოებს, ეს არ
აბნის სამართლიანი.

„ბრძნული“ აზრები

ნახ. ღონის.

დ. განაშვილი: — მე ვამბე
იცებ, რომ კარლო კალაძემ თავისი
ახალი პოემა: „უჩარდიონით“ გაღა
აბიჯა მთელს თანამედროვე მწერ-
ლობას!

ს. ფული:— ბიჭო, თუ რამე სა-
ხეიროა მეც მომეცით რაცხა.

ახანაზაროვი:— აფსუს, სად არის
ჩემი დრო და ახალგაზრდობა, მე
ვიცი, როგორც გავანაწილებდი მა-
შინ.

ხ. ვარდოშვილი: — ქათამი რომ
მოქონდენ ამ დახურულში კარგია
და მეც მიმაგრებულ ვიყო.

ი. გრიშაშვილი:— ქათამი კარგია,
მაგრამ „ლულა ქაბაბი“ და ფლავი
რომ რიგდებოდეს, კიდევ უკეთესი
იქნება!

პლატონი:— ამხანაგებო, სმენაა.
სია წაიკითხეთ, ვის რა ირგება.

ყველანი:— სია. სია. (მისცვივიან).
საფო მგელაძე:— ამხანაგებო, ჩე-
ნი აქ არაფერია, ყველაფერი სხვებს
წაუღია!

გ. ცეცხლაძე:— სად არის ჩემი მა-
უზერი, ერთს მაინც ვბრიგავ აქნაი!

გ. ქუჩიშვილი: — უუჰ, თქვენ
ჩემან...
ლ. მაჭავარიანი:— კაცო, რა ამბა-
ვია, მე ერთი ბოთლი ღვინო მომე-
ცით და საქონელი თქვენ გქონდეთ.

(ღრიანცელი და აყალ-მაყალი
გრძელდებამ. დახურული იხურება
მეორე დღის 10 საათამდე).

დათუნა.

ბიჭი, ნახ!

ბიჭები მიღუფანნი

ნახ. ღონის

დაუფასეს

სოფ. გრიმიზიკენდის (ბორჩალო) კოლ-მეურნეობის კომკავშირის უჯრედის შდევანი აშოტ აირაპეტიანი „უკანასკნელ სისხლის წვეთამდი“ იცავს კულაკ სარქისოვს.
„ახ. კომ.“

— ჩემისთანა კომკავშირელს ვერ ნახავთ ბორჩალოში, ცაკა მინც ვერ მაფასებს ჩამაჯინა კალოშში

„ფხიზლები“

ფენის (ლაგოდეხის რაიონი) კოლმეურნეობაში მოუფლელობის გამო დაიხოცა ორბოცდა ჩვიდმეტი მუშა-საქონელი. განიავებულა 27.000 მანეთი და 900 ფუაი სორბალი.
„კომ.“

თავმჯდომარობდა ამ არტელს ნიტრაფონ გველესიანი; — ყოფილი მენშევიკი და ტკბილ-მოუბარი, მზიანი, მხარს უემშვენებდენ მისებრი ბიჭები ლაზათიანნი, და ყველას „ფხიზელ“ ტემბებით არტელი გახდა „სვიანი“.

„გვრიტები“

ქუთაისის კომუნ. განყოფილების სსა-დილოს 12 თანამშრომელთა შორის 6 ყოფილი ვაჭარია. კონა ისპანას, რომელსაც 32 კაბ. უიღულობენ, 3 მანეთად ყიდიან.
„ახ. კომ.“

ტყავს კორტნის მომხმარებლისა მშესი „გვრიტივით“ ვაჭარი ვინც იმათ მარცვალს აწოდებს, იგი ყოფილა ლახარი.

„ცეზარი“

ქუთაისის ხე-ტყის მომუშავეთა სასადლოში მუშაობს მხოლოდ ერთი თანამშრომელი: გამგის, მზარეულის და მიმტანის თანამდებობაზე.

რომეღოთ ყავდათ ძველ დროში ამის მომგვანო — ცეზარი ტფილისს თუმც მსგავსი არა ყავს, — ქუთათურებში ეს არი.

„ხელი-ხელს“

კახეთის რკინის გზის ხაზის სადგურებში მოლარეებმა ბილეთების გაყიდვას, თითქმის შეგნებულად, გვიან იწყებენ, რის გამოც იღვლილი აქვს ბევრი მგზავრის უბილეთოდ მატარებელში შესვლას და რამდენიმეჯერ დაჯარიმებას.

აკრილი

ნაკომ უთხრა — რევიზორმა სალოაროში წარბმანს: — შენ ბილეთებს თუ არ გასცემ, მგზავრი მომცემს ჯარიმას. პროცენტები შემომივა ბლომად განაქადი, მაყარინი ჩემზე იყოს, — ერთად ვუქნათ ყლაბი.

გაება

ბოზვეურის (ოზურგეთის თემი) კოლექტივში მოსულ დეფიციტურ საქონელს ვარგობის ზოგიერთი წევრები ინაწილებენ და კოლექტივის უღარიბეს წევრებს კი მოუშარავებელს ტოვებენ.

ნახტორი

ლაღიკოა ერთი მათში საწყობების ძველი მტერი გლუხკომში რომ მსახურობდა უინჟილივიტო ქონდა ფერი ოფლსა ღვრიდა ღლე და ღამე საწყობებში დაძვრებოდა და შედეგად ბოზვეურში წამოჭიმა დიდი ოდა.

დაიბნა

— კომუნისტების არაფერი არ ვარგა, ხეირიანს ვერაფერს იშოვი. — მაშ რა ვიყილო ბაზარზე? — ყუიდე ავარის ქარხნიდან გამოშვებული შაქარი! საუკეთესო ხარისხის ყოფილა!.

ნიანგის საკბილო

სოფ. ძედა

(აჭარისტანი)

კარტის თამაში გახშირდა
გადი-გამოდის ფულეები,
ერთად გროვდება ბიჭები
ნაცადი, გაწაფულეები!
ნათ მეთათრობს ვალოდი,
ეს „პროკურორი“ პირველი

თურმანიძეც აქ ბრძანდება,
ტაკიძე და ინჭირველი!
ზევს არ ალაპარაკებს!
ჟველას ჯობია ვალოდი
ის მეტად გამოცდილია,
სხვები აგებენ, ის იგებს
ამბობს: „თუ ვიგებ—მჭირია!“

გურჯაანი

ბალაშვილი გმირია
მილიციას განაგებს,
ვისაც დაკრავს—დააწვევს,
ზევს არ ალაპარაკებს!

ტელეფონის სადგურში
მომუშავე ქალეზსა,
შეუკუთხოვს, უყვირის,
ხშირად გააწვალებსა!

გუდამაყარი

(ღუშეთის რაიონი)

„გუდამაყარის კოლმეურნეობაში (ღუშეთის რაიონი) შეგარული არიან კულაკები, ყოფ. დიაკვნები და ანტი-საბჭოთა ელემენტები“.

უველი.

კოლექტივის თავმჯდომარეს
ჭება ეკადრება,
კოლექტივში მოუწყვია
ღიაკვინთა კრება!

კულაკებიც განუკითხავს
უხმარია ხათრი,
და ამრიგად შეუჭმნია,
მას „ნამდვილი“ კადრი!

აბაშა

აბაშის კოოპერატივს
ბევრი ყავს მუჭოთი მჭამელი,
მიჭამე მათში პირველობს
კაცია აუტანელი!

მასთან საჭმისთვის მისულსა
ისტუმრებს ლანძღვა - გინებით,
მასწავლებლებიც იფრინა
და ჩაუმტვრია კბილები!

სახინძე

„სახინძის სასოფლო საბჭოს თავმჯდომარე შალვა გამჭრდილზე არ უწყევს საჭირი ხელმძღვანელობას თესვის კამბანის, იგი ხშირად მთვრალია და მისი ნახვა საბჭოში შეუძლებელია.“

ვაგაპი.

თავმჯდომარე ამეგარი
სხვაგან კიდევ სად არი?
აუღია თესვისა
მას ტემპები მაგარი.

ღვინოს თუ სვამს და ლოთობს
რა მიუძღვის აქ ბრალი?
ჯილდოთ მას არ ასცდება
ნიახვისა ჩანვალი!

ღიღი-ჭყონი

(მარტვილის რაიონი)

„ღიღი-ჭყონის (მარტვილის რაიონი) გლეხკომის თანამშრომელი თომა ჭუთელია გლეხკომის სახელზე შესყიდულ საქონლით აწევა სპეკულაციას.“

ანკისი.

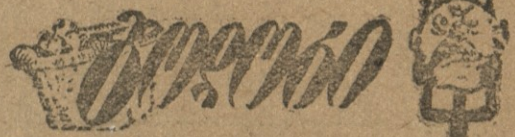
ყოჩაღ ბიჭო ჩუთელია
მოგიბარავს საქონელი,
და ბაზარზე ჩუმად ჰყიდი
როგორც ჩარჩი, ძველის-ძველი!

გლესკომისა სახილს არცხვენ
ალარა გაქვს რიდი, შიში,
ნიახვი მალე გეწვევა
ვაგისწოროს ანგარიში!

— სად დაიშალე თეგვის დროს?
კუშუპაძე — არ დავშალულვარ, მე მხოლოდ ხორბალი დავშალე!

შოთას (აქვე). აქაო და შოთა მეციათ, მაინც და მაინც შეიდ-კარიათი ლექსი უნდა გააქრელო?

გაბრიელ (ორეზირე). თქვენი მომართვა რედაქციისადმი ყველას მოგვეწონა:

გაზაფხული დადგაო,
ხეში წყალი ჩადგაო,
დამიბეჭდეთ ეს ლექსი,
თავში მუწა ჩადგაო.

რაკი თქვენს მუხას დგომა უსწავლია, თქვენი ლექსმა სამაგეროდ ფრენა ისწავლა. რაში ჩაფრინდებოდა თქვენ თვითონ, გაიგებთ როცა ამ განყოფილების სათაურს წაიკითხავთ.

ნინას (აქვე) შემოიარეთ ჩვენს რედაქციამ.

სუნან (სოხუმი). დიდი რისიო გეატყობინებთ იმ ამბავს რომ სოხუმში მოსწავლე სტუდენტებს გალაუწვევითაა სახადილო № 10-ში (მანდვე) გახსნას საცურავი ბაზა იმ მიზნით, რომ მათ მომავალში მაინც შეძლონ საინში მკურავ ღობიოს მარცვლის დაჭერა.

ამს. ხუნანო, მთავარი საქმე დაქვრა კი არა, დანახვა. ღობიოს მარცვლის დაჭერა კი ხელით თუ არა — სასროლი ზადით მაინც შეიძლება. ტფილისში სტალინის რაიონის პედაგოგებმა, მაგალითად, არა თუ ცურვა, უფროთავე კარგი იციან, მაგრამ თავიანთი დახურულ სასადილოდან გამოტანილ კერძში ღობიოს მარცვლი მაინც ვერ აღმოაჩინეს.

ფანის (აივგარა აფხაზეთი). გეატყობთ თქვენი ვინაობა და მისამართი; წერილი ეს არ დაიბეჭდება.

ფოტოზე მსამ გართალია

— ტრამვაის ვაგონი დასკალეთ. მოტორი გაღიწვა შედმეტი დატვირთვის გამო.

— შოგ „პატივცემულ“ მანდილოსანს თითო ფუთი პომოდა აქვს ტურზე წაცხებული და მა რა იქნება?!

რედაქციისაზან

„ნინანგი“-ს მე-7 ნომერში დაბეჭდილ წერილში: „**ნინანგის ორდენით**“ ნათქვამია თითქოს ი. რიბაპიძის დახრულებიოს ქ. გორის პედაგოგიური ტენიკუმი, რაიც არ შეფერება სინამდვილეს.

წერილი ნინას

(მისულა)

ვაიეგი რომ ძირულისკენ გამოვლას ანორთ და მინდა წინასწარ გაგაცნო ჩემი ვინაობა: იქნება პატარა „სკიდკა“ გამიკეთო და „ნინანგი“ ჩაგდებას ამანორთ! მე ვარ შალიკო ბარბაქაძე — სამტრედიის ძირულის განყოფილების გამგე; ღვინის საწყობი ჩემ ხელშია და ვხუხავ წითელ ღვინოს. ერთი ალექსა მყავს — თანამშრომელი და ყოველ დღე ვანიდვინებ თითო „ვერა“ ღვინოს ხაზლში. ჩემ წარსულს მეგობარი იცნობს. ძალიან ტანჯული ბიჭი ვარ, ხომ იცი. ჯერ რკ ვზაზე ვმსახურობდი, მერე აღმასკომის თავმჯდომარედ გავიშტრინე, მარა ისევე რკინის ვზაზე „გამაიძასეს“ „სწორი“ ხაზის გატარების გამო. წელს ისევე ბელმა გამოიღმა და ისევე აღმასკომის თავმჯდომარედ დამაყენეს, მაგრამ მაწყინა გლეხებისაგან ჩამორთმეულმა თავლმა და ხორცმა და ეს „ორაგულივით საწყალი“ კაცი — პირდაპირ ქეოს მორეგში გადამადდეს: სარდაფს გამგედ დამაყენეს. ნუნუსს წვენი ვიხრობი რაო! შეგერგოს მისი ნაკურთხი შედარის მაღლი. მეღ-ნლა ვწუწნი, რომ ერთბაშად კუქის კატაოი ან პირის ღება არ ამოტეხოს, თუმცა სად გავიწილა, რომ ღვინოს კუქის აპარატისთვის „ვერდიტელობა“ გაეწიოს“ მოდი, ნუ გამახებლ და ერთი-ორი კიქა შენც გადახუხე, ზედ სიმღერაც დავაყოლოთ.

ოუ, ჩელა, სიჩეჩელა. რასაც შექამ ის შეგზრება. **უპურმარლო.**

მოსახლელი გაგმა

საჩხერე. ვინაიდან საჩხერის ფოსტაში თავი მოიყარა დიდძალმა ჩაუბარებელმა დეპრეზებმა და წერილებმა — გამგეს აზრად აქვს გაამრავლოს ვირთავეების რიცხვი, რომლებიც ვერ ასწრებენ ხსენებულ ამანათების გეგმით გათვალისწინებულ დახვრა-დამუშავებას. **ოგრესელი.**

დაჯილდოება

ქორეთი. (ქიათურის რაიონი) კოლ. ახალგაზრდობის სკოლის მასწავლებელი კალაოვი წარდგენილია ჯილდოზე რომელმაც უღანაშაულოდ გარიცხა სკოლიდან მოწყაფე კურტანიძე. — ლი.

მიღწევები

ქობულეთი. სარეწაო კავშირების ქობულეთის დასახევენებელ სახლის გამგეობის განცხადებით სამსახურში მიიღებიან მხოლოდ ღამაზი და მოარშიყე ქალები; გამგეობა თხოვნით არ უნდა შეაწუხონ უღანაშაო ქალებმა.

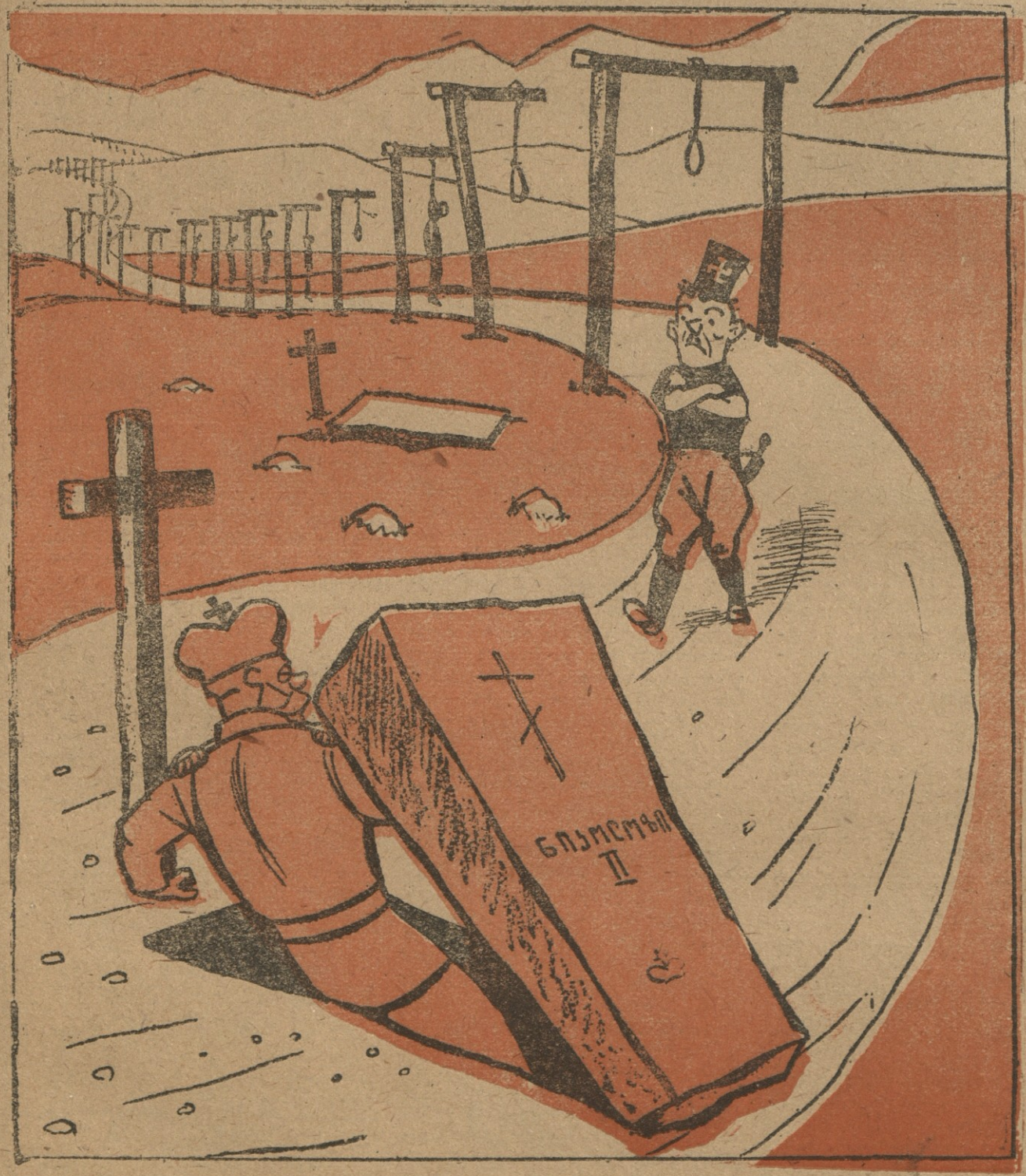
— იქიდანვე. ქალაქის საბჭოს თავმჯდომარემ უკვე შეტყვევდა რამოდენიმე ნავი, რომლებაც გამოყენებულ იქნება ავღრიან დღეებში კურჩებში მიმოსასვლელად.

— სარეწაო კოოპერაციის ბასადილოში გამგეებისა და მოსამსახურეების გამოავლებების გამო სადილები „**წე** რძო პირებს“ ამიერიდან აღარ მიეცემა, ვინაიდან შინაურებსაც აღარ ყოფნის იქ დამზადებული სადილები. **მატანტადა.**

გულმა გული

დაჩნიშვილის.

პიტლერმა დაამტკიცა კანონი, რომლის მიხედვით სიკვდილით დასჯა სისრულეში მოყვანილ-იქნება სასრჩობელას გზით. (გაზეთებოდან)

ნიკოლოზი: (პიტლერს) — ჩემი გზით მიტომ წამოსულხარ, რომ აღბად ჩემი ბინის ნახვა მოვინდა!... ჩამო, ჩამო, მეგობარო!